

Húsvét 4. vasárnapja

Jel 7,9-17

„Nagy sereget láttam”

⁹Ezután akkora sereget láttam, hogy meg sem lehetett számolni. Minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből álltak a trón és a Bárány előtt, fehér ruhába öltözve, kezükben pálmaág. ¹⁰Nagy szóval kiáltották és mondták: „Üdv Istenünknek, aki a trónon ül és a Báránynak!” ¹¹Az angyalok mind a trón, a vének és a négy élőlény körül álltak, arcra borultak a trón előtt, és imádták az Istent, mondván: ¹²„Amen, áldás, dicsőség, bölcsesség, hála, tisztelet, hatalom és erő a mi Istenünknek örökkön-örökké! Amen.” ¹³Ekkor a vének közül az egyik megszólított. Azt kérdezte tőlem: „Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek, és honnan jöttek?” ¹⁴Így válaszoltam: „Te tudod, uram.” „Ezek a nagy szorongatásból jöttek – magyarázta meg –, ruhájukat fehérre mosták a Bárány vérében.” ¹⁵Ezért állnak Isten trónja előtt, s éjjel-nappal szolgálnak neki a templomában. A trónon ülő közöttük lakozik. ¹⁶Nem éheznek és nem szomjaznak többé, a nap nem égeti őket, sem más fajta hőség, ¹⁷mert a Bárány, aki a trón közepén áll, legelteti, és élő vizek forrásához tereli őket, az Isten pedig letöröl a szemükről minden könnyet.”

Általános vélemény szerint ezt a víziót a Domitianus-féle keresztényüldözés ihlette. Az **Ifjabb Plinius** akaratlanul is megerősíti a keresztények nagy számát (9. v.) Traianus császárhoz intézett levelében. Ezt írta a kereszténységről: „Nemcsak a városokban, hanem a falvakban és a tanyákon is elharapódzott ennek a babonáságnak a ragálya”. **Antióchiai Ignác** pedig miközben vesztőhely felé utazik, ezt írja a római keresztényeknek. „Kérlek benneteket, ne jöjjetek nekem alkalmatlan jótéteménnyel. Engedjétek, hadd legyenek a vadállatok prédája, mert ezáltal jutok Istenhez. Isten búzája vagyok én, és meg kell örömlenem a vadállatok fogai, hogy Krisztus tiszta kenyérének bizonyuljak.” Arról pedig, hogy a János által felvázolt, „minden népből és nyelvből” (9. v.) verbuválódott fehér ruhába öltözöttek hogyan gondolkodtak, álljon itt ebből a korból a római **Priscilla-katakombából** származó felirat. „Kérlek benneteket, ó testvérek, ha imádságra gyűltök össze a helyen, s könyörgéseitek közepette az Atya- és Fiúistenhez fohászkodtok, emlékezzetek meg a kedves Agapéről, hogy a mindenható Isten örökké őrizze Apaét.”

Amiről tehát János költői képekben írt, az nem egy költői fantázia terméke, hanem mindenki által leellenőrizhető valóság. Igaz a pogányok, így Plinius is babonának nevezi ezt a magatartást, a keresztény

hitet és kitartást, amellyel nem tud mit kezdeni. Nem véletlen, hogy amikor **Tacitus** a Neró üldözés kegyetlenségeinek részleteit leírta („vadállatok bőrébe burkoltan kutyák marcangolásától kellett pusztulni, vagy keresztre feszítve”), akkor azt is hozzá teszi, hogyan reagált erre az üldözésre és kínzásra Róma népe: „szánalom támadt, mivel nem a közjó érdekében, hanem egy ember kegyetlensége miatt kellett pusztulniuk”. Ezeknek a vértanúknak a seregét látja János megérkezni az égbe, ők, akik ugyanazt tették, mint amit Jézus tett, ezt fejezi ki János ezzel a kifejezéssel: „ruhájukat fehérre mosták a Bárány vérében” (14b). Ez a különös apokaliptikus hatalmi dráma tehát nemcsak János szemei előtt zajlik, hanem ugyanezt látta Plinius és Tacitus is, csak míg a teológus az eseményeket vallásosan, addig a közigazgatási ember és a történész csak politikai események szintjén értékeli a látottakat. De mindkettő érzékeli, itt valami rendkívül történik, a rendkívüli gonzsággal rendkívüli elhivatottság szegül szembe.

A múlt eseményei könyvben vagy képből megfestve érdekes drámaként tárulnak elénk, és megmozgatják érzéseinket. János és a keresztények azonban ennek a drámának szenvedői és áldozatai voltak, érthetően másként szemlélték az eseményeket. János, mint immár Jakab, Péter és Pál után egyedül életbe maradt legtekintélyesebb keresztény tanító érthető, hogy át akarja adni hitét a gyötrelemben élő keresztény honfitársainak. Azt a víziót írja le, amely számára értelmessé és megerősítővé teszi ezt a küzdelmet. Érdekes módon a leírása mellőzi a történészek által rögzített szadista jelenetek borzalmát. Ennek oka az, hogy arról beszél, ami a jelen után fog történni. A hívek és az Isten közé a félelem sötét felhőt úsztatott be, és talán néhányan nem látták sem a történelem felett uralkodó, gondoskodó Istent, se nem érezték, hogy elég erős a hitük a földi haláltól való rettegés legyőzésére. Ezek számára festi meg azt, amit csak hittel lehet látni, a mártírok győzelmét, az Isten udvartartását és azt a tény is, hogy az ő haláluk mélységesen befolyásolja a történelem menetét. Érthető hogy ez a vízió a sötét napokban sokak számára vigasztaló prófécia és nagy lelki segítség lett. A Jelenések könyvével kapcsolatban a béke időszakában a legtöbb olvasó a megértési nehézségeit, a könyv homályos képeit emlegeti. Azok számára azonban akiket a hitükért üldöznek, vagy akik a félelem idején keresik a hitbéli megerősítést, évszázadokkal később is vigasztaló próféciaaként él a szöveg, erősíti meg hitüket, és nyitja meg az elsötétült eget.